

kommer det mig at være ganske umuligt, at Dr. Muus, hvis han overhovedet vilde omtale dette om Spiritus for mig, skulde kunne glemme det. Jeg har tænkt over Sagen frem og tilbage, og jeg kan ikke komme bort fra den Opfattelse, at Undladelsen af Omtalen ikke kan skyldes en Forglemmelse, saaledes som jeg ogsaa har sagt i min Kendelse, og som jeg fremhævede i Gaar. Da jeg — altsaa først i Aar — var kommen til Klarhed hos mig selv over, at her var der noget galt, at her havde man undladt at omtale noget for mig, er det ikke, som det ærede Medlem fra Langeland udtalte i Gaar, gaaet saaledes til, at jeg slyngede min Opfattelse i Ansigtet paa Dr. Muus — det var dette eller et lignende Udtryk, han brugte —, for jeg har aldrig overfor Embedsmænd eller andre anvendt den Fremgangsmaade at slynge dem noget i Ansigtet. Jeg sad ganske roligt paa mit Kontor og sagde til Dr. Muus: Jeg har tænkt over Sagen, og jeg kan forstaa, hvorfor De ikke omtalte, hvad De vidste om Læge Langhoffs Tilbøjelighed til Alkohol, for mig den Gang. Jeg kan psykologisk forklare mig det, men jeg finder ikke derfor Deres Optræden mindre forkastelig og maa misbillige den.

Det ærede Medlem fra Langeland vakte i Gaar Tingets Munterhed ved at spørge mig i Anledning af, hvad jeg havde udtalt, at Dr. Muus ved den Lejlighed slog Øjnene ned, om jeg da troede, at jeg kunde faa Folk dømt paa, at de slog Øjnene ned. Men det er ikke derpaa, jeg lægger Vægt. Jeg fremhævede, at naar jeg siger noget saadant til en Mand som Dr. Muus eller en Embedsmand i lignende Stilling, vil han, hvis han ikke giver mig Ret i min Slutning, selvfølgelig straks protestere, han vil straks sige til mig: Ministeren tager fejl, saaledes har jeg ikke handlet. Man modtager ikke en Bebrejdelse eller Misbilligelse, naar man sidder overfor sin overordnede, hvis man mener, at den hviler paa en gal Forudsætning. Men ikke alene det, det er ligefrem ens Pligt at rive den overordnede ud af hans Vildfarelse, naar vedkommende mener, at den overordnede har været i en saadan. Og nu maa man ikke tro, at det er første Gang, jeg omtaler denne Samtale. Jeg har talt med min Departementschef om den bagefter, og jeg har ikke kunnet

komme bort fra den. Derfor er der hos mig skabt den faste Overbevisning, at Dr. Muus undlod at omtale Alkoholmisbrugen for mig. Jeg har ikke sagt mere i min Kendelse end dette, at jeg maatte forkaste hans Paastand om, at Undladelsen maatte skyldes andre Grunde, og da det saa er kommet frem i Aviserne, at jeg mente, at Undladelsen var sket med Villie, og det navnlig var kommet frem i en i et Morgenblad offentliggjort, af 3 Herrer affattet Artikel over dette Forhold, udtalte jeg i Tinget i Gaar min Opfattelse, ikke for at ærekrænke Dr. Muus, men fordi jeg stod overfor Tinget, og fordi der i denne Artikel laa en Opfordring for mig til at sige, hvad der var min personlige Overbevisning i denne Sag. Det er da i Virkeligheden at stille Forholdene paa Hovedet, naar det ærede Medlem forlangte mere objektive Beviser for min Opfattelse. En Minister maa ligesom en Dommer træffe sin Afgørelse efter sin Overbevisning. Jeg maa danne mig mit Skøn om dette Forhold paa Grundlag af den Overbevisning, jeg kommer til om de Ting, som have foreligget for mig, og jeg kan ikke ved min Afgørelse se bort fra en eneste af de Omstændigheder, et eneste af de Fakta, som for mig have spillet en væsentlig Rolle. Mit Skøn og min Opfattelse kunne ikke i egentlig Forstand prøves af andre. Om saa alle andre Mennesker havde en anden Opfattelse af Sagen end jeg, kan min Mening om de Samtaler, jeg har haft med Dr. Muus, ikke ændres. Og hvis det var muligt, at jeg var kommen til en anden Opfattelse, var Kendelsen ikke bleven afsagt. Ærede Medlemmer kunne være forvissede om, at jeg har overvejet dette, og jeg har ikke kunnet faa anden Opfattelse. En Bestyrkelse af, at min Opfattelse var rigtig, fandt jeg deri, at mine Kolleger, da Sagens Dokumenter og Dr. Muus' to sidste Indlæg vare bleve sendte til dem, havde samme Opfattelse som jeg af dette Forhold.

Saa er der Dr. Muus' Erklæring af 18. Januar 1911. Om den sagde jeg i min Redegørelse i sin Tid, at han ikke burde have udtalt sig paa den paagældende Maade. Efter alt, hvad der paa det Tidspunkt var Muus bekendt, burde han ikke den 18. Januar til Ministeriet og Offentligheden have erklæret, at Anklagerne